

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

hierna: de vreemdeling),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zwolle, (hierna: de rechtbank) van 15 januari 2010 in zaak nr. 09/9098 in
het geding tussen:

de vreemdeling

en

de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris).

1. Procesverloop

Bij besluit van 10 maart 2009 heeft de staatssecretaris het door de vreemdeling gemaakte bezwaar tegen het niet ambtshalve doen van een aanbod op grond van de Regeling afwikkeling nalatenschap Vreemdelingenwet (oud) ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 15 januari 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 12 februari 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.J.M. Schuyt, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.J.C. Beerse, ambtenaar van Staat.

w.g. Schuyt
lid van de enkelvoudige kamer

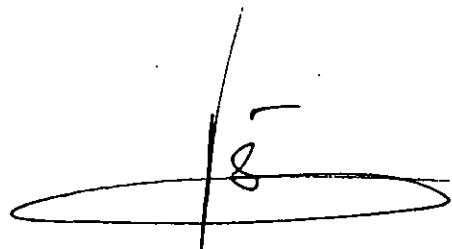
w.g. Beerse
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 12 april 2010

382-610.

Verzonden: 12 april 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line that curves into a horizontal loop at the bottom, with a small flourish above the loop.

mr. H.H.C. Visser

Uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Zwolle

Sector Bestuursrecht, Enkelvoudige Kamer voor Vreemdelingenzaken

Registratienummer: Awb 09/9098

Uitspraak

in het geding tussen:

geboren op
van Somalische nationaliteit,
IND dossiernummer 9901.09.2001, eiser,
gemachtigde mr. J.G. Wiebes, advocaat te
Lelystad;

en

de Staatssecretaris van Justitie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
vertegenwoordigd door mr. R.M. van den Horn,
ambtenaar ten departemente, verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 12 december 2008 heeft eiser bezwaar gemaakt tegen de schriftelijk kenbare handeling, bekend gemaakt rond 9 oktober 2008, waaruit blijkt dat aan eiser geen aanbod wordt gedaan om ambtshalve een verblijfsvergunning te verlenen op grond van de Regeling afwikkeling nalatenschap oude Vreemdelingenwet (de Regeling). Verweerder heeft het bezwaar bij besluit van 10 maart 2009 ongegrond verklaard.

Bij brief van 16 maart 2009 is daartegen beroep ingesteld. Het beroep is voorzien van gronden bij brief van 13 mei 2009. Op 23 juni 2009 zijn nadere stukken ingediend. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het beroep is ter zitting van 8 oktober 2009 behandeld. Eiser is verschenen, bijgestaan door de gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

2.1 Vast staat dat het bezwaarschrift buiten de bezwaartermijn is ingediend. Verweerder heeft het bezwaar ten onrechte, onder verwijzing naar de toelichting op artikel II van WBV 2008/31, ontvankelijk geacht op grond van het feit dat eiser bezwaar heeft gemaakt binnen vier weken na de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 3 december 2008 (LJN BG5955 en JV 2009/30). Nu de termijn voor het indienen van een bezwaarschrift volgt uit de Algemene wet bestuursrecht (Awb), bestaat voor het stellen van een nieuwe termijn geen ruimte.

2.2 De rechtbank acht het bezwaar niettemin ontvankelijk. Op grond van vaste jurisprudentie is het ontbreken van rechtsmiddelenvoorlichting in het besluit op zich onvoldoende om de termijnoverschrijding verschoonbaar te doen zijn. Aangezien het op het moment van de bekendmaking evenwel onduidelijk was dat de minuut als een (appellabel) besluit kon worden aangemerkt, is de termijnoverschrijding, nu niet lang na de bovengenoemde uitspraak van de Afdeling bezwaar is gemaakt, verschoonbaar te achten.

2.3 Partijen verschillen van mening over het antwoord op de vraag of eiser in aanmerking had dienen te worden gebracht voor een verblijfsvergunning op grond van de Regeling.

2.4 Voor zover thans van belang heeft verweerder in het bestreden besluit overwogen dat eiser niet voldoet aan de in de Regeling vermelde voorwaarde van een sinds 1 april 2001 ononderbroken verblijf in Nederland. Voorts heeft verweerder overwogen dat sprake is van een contra-indicatie, nu eiser in verschillende procedures verschillende identiteiten heeft opgegeven waarvan in rechte is vastgesteld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. Verweerder heeft verder overwogen dat in hetgeen eiser heeft aangevoerd geen aanleiding wordt gezien om met toepassing van artikel 4:84 van de Awb van de beleidsvoorwaarden af te wijken. Ten slotte is overwogen dat eiser zijn beroep op het gelijkheidsbeginsel onvoldoende heeft onderbouwd.

2.5 In beroep heeft eiser, mede onder verwijzing naar zijn (aanvullend) bezwaarschrift, aangevoerd dat het enkele feit dat hij Dublinclaimant is nog niet kan leiden tot de conclusie dat hij niet voor een pardonvergunning in aanmerking komt. Eiser heeft onder meer verwezen naar een uitspraak van 15 december 2008 waarin de voorzieningenrechter van de rechtbank Arnhem heeft overwogen dat blijkbaar onder omstandigheden van het vereiste van ononderbroken verblijf kan worden afgeweken, maar dat door verweerder nog niet is aangegeven welke die omstandigheden zijn. Voorts heeft eiser aangevoerd dat eiser slechts eenmaal een andere identiteit heeft opgegeven, nl. de naam _____, en niet meerdere malen zoals de contra-indicatie volgens eiser vereist. Eiser heeft alsnog een afschrift van zijn geboorte-akte overgelegd. Voorts heeft eiser er, onder verwijzing naar artikel 4:84 van de Awb, op gewezen dat hij volledig is geïntegreerd in Nederland en vloeiend Nederlands spreekt. Terugkeer naar Somalië kan volgens eiser uit humanitaire overwegingen niet van hem worden gevergd. Eiser heeft zich voorts, onder verwijzing naar diverse uitspraken in het kader van de zogenaamde 14-1-brieven, beroepen op het gelijkheidsbeginsel, waarbij hij heeft aangevoerd dat hij sinds begin januari 1999 in Nederland verblijft en nauwe banden heeft met Nederland. Ten slotte heeft eiser aangevoerd dat verweerder de hoorplicht heeft geschonden.

2.6 De rechtbank overweegt als volgt.

2.7 De in de Regeling opgenomen pardonregeling stelt onder paragraaf 5.2, aanhef en

onder b, als voorwaarde voor vergunningverlening dat de vreemdeling sinds 1 april 2001 ononderbroken in Nederland heeft verbleven. Voorts vermeldt de Regeling dat de verblijfsvergunning niet wordt verleend indien de vreemdeling aantoonbaar is vertrokken uit Nederland.

2.8 Tussen partijen is niet in geschil dat eiser in juli 2003 in Zweden, en in november 2006 in Duitsland asiel heeft aangevraagd, waarna deze landen een Dublinclaim op Nederland hebben gelegd. Hiermee staat vast dat eiser na 1 april 2001 aantoonbaar is vertrokken uit Nederland.

2.9 Verweerder heeft zich inmiddels op het standpunt gesteld dat strikte toepassing van bovenstaand criterium "ononderbroken verblijf" in sommige gevallen tot onaanvaardbare uitkomsten kan leiden. Zijn beleid ten aanzien van dit criterium heeft verweerder nader toegelicht als volgt. Indien sprake is van een asielaanvraag in een ander land volgt alleen al uit die asielaanvraag de intentie om zich in dat andere land te vestigen. Een Dublinclaim zonder dat de vreemdeling ook een asielaanvraag heeft ingediend, wordt bij een verblijf in het buitenland van korter dan twee weken in beginsel niet tegengeworpen. Indien aan de Dublinclaim wel een asielaanvraag is verbonden, of er sprake is van verblijf langer dan twee weken, dan wel indien er anderszins indicaties zijn dat de vreemdeling de intentie had zich in het buitenland te vestigen, staat dit wel in de weg aan het doen van een aanbod onder de pardonregeling.

2.10 De rechtbank ziet geen aanleiding om dit beleid onredelijk te achten. In beginsel mocht verweerder dan ook aannemen dat eiser de intentie had om zich in het buitenland te vestigen.

2.11 Eiser stelt dat hij in Nederland wilde blijven. Hij was naar Zweden vertrokken nadat hij in Nederland was uitgeprocedeerd en hem was aangezegd dat hij Nederland diende te verlaten. Naar Duitsland was hij vertrokken nadat hij uit zijn woning in Nederland was gezet. Eiser is van mening dat deze onderbrekingen van zijn verblijf in Nederland hem niet kunnen worden tegengeworpen.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiser daarmee nog niet weerlegd dat hij de intentie had om zich in Zweden respectievelijk Duitsland te vestigen. Eiser is immers uit eigener beweging naar deze landen afgereisd en heeft er een asielaanvraag ingediend.

2.12 Nu eiser niet voldoet aan het vereiste van ononderbroken verblijf in Nederland sinds 1 april 2001, voldoet hij derhalve niet aan de voorwaarden voor een verblijfsvergunning op grond van de Regeling. Gelet hierop, kan de eiser tegengeworpen contra-indicatie buiten bespreking blijven.

2.13 Voor wat betreft eisers beroep op artikel 4:84 van de Awb heeft verweerder op goede gronden kunnen stellen dat het langdurig verblijf van eiser in Nederland, en de daarmee samenhangende omstandigheden, geen bijzondere omstandigheden in de zin van dit artikel zijn, nu lang verblijf een van de elementen is die ten grondslag liggen aan de Regeling. De rechtbank ziet voorts geen aanknopingspunten om verweerders standpunt dat de overige door eiser aangevoerde omstandigheden niet dermate bijzonder zijn dat ze aanleiding geven om op grond van de genoemde bepaling van het beleid af te wijken, voor onredelijk te houden.

2.14 Eisers beroep op het gelijkheidsbeginsel faalt eveneens. De door eiser in dat verband aangehaalde jurisprudentie heeft betrekking op de zogenaamde 14-1-brieven. Daarbij is een

ander toetsingskader aan de orde dan bij het al dan niet verlenen van een verblijfsvergunning op grond van de Regeling, zodat reeds om die reden niet kan worden gesproken van gelijke gevallen.

2.15 Voor wat betreft eisers grief ten aanzien van schending van de hoorplicht geldt het volgende. Uitgangspunt is de in artikel 7:2, eerste lid, van de Awb vervatte regel dat er voor het bestuur een hoorplicht is in de bezwaarprocedure. Artikel 7:3 van de Awb somt de uitzonderingen op deze algemene regel op. Ingevolge artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb kan van het horen van belanghebbenden worden afgezien indien het bezwaar kennelijk ongegrond is. Van een kennelijk ongegrond bezwaar is sprake wanneer uit het bezwaarschrift zelf reeds aanstonds blijkt dat de bezwaren van de indiener ongegrond zijn en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over de conclusie. Gelet op hetgeen door eiser in bezwaar is aangevoerd, deed naar het oordeel van de rechtbank deze situatie zich hier voor. Verweerder heeft dan ook kunnen afzien van het horen in bezwaar.

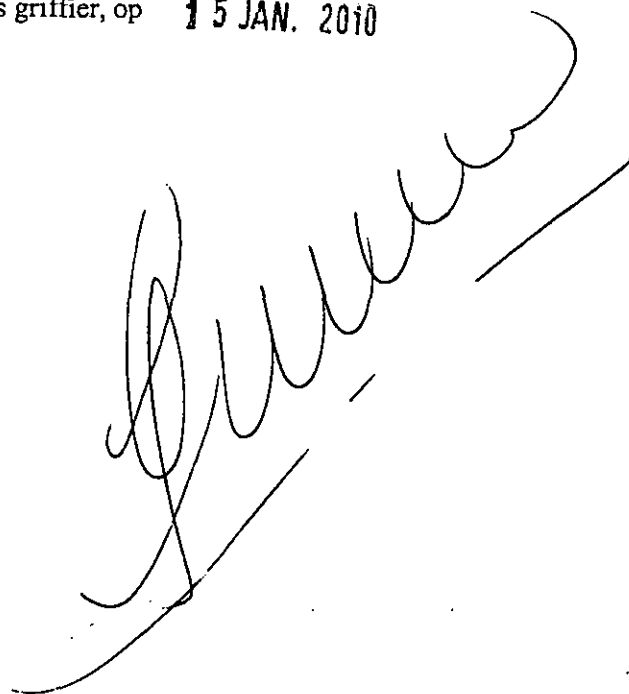
2.16 Gelet op het voorgaande is het beroep ongegrond.

2.17 Voor een proceskostenveroordeling ziet de rechtbank geen aanleiding.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E. Steendijk en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. M.Z.C. Koutstaal als griffier, op **15 JAN. 2010**

Afschrift verzonden op:

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

SUYDERSEE ADVOCATEN

RAAD VAN STATE INGEKOMEN 12 FEB 2010	
ZAAKNR.	1627 VI
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Afdeling Bestuursrechtspraak
 Raad van State
 Postbus 16113
 2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Per Fax: 070 – 36 51 380
 en per gewone post

Inzake: /Ministerie van Justitie, IND
 Betreft: Hoger Beroep vreemdelingenzaken (regulier)
 Uw kenmerk:
 Ons kenmerk: 20100032
 Datum: 12 februari 2010

Toevoeging Civiel is aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand te Arnhem.

Hoogedelgestreng Heer/Vrouwe,

Appellant,

- de heer _____ geboren op _____ te _____ (Somalië),
 van Somalische nationaliteit, wonende, althans verblijvende te _____

te dezer zake woonplaats kiezende te 8232 VM Lelystad aan het Stadhuisplein 67, ten kantore van Suydersee Advocaten van wie mr. J.G. Wiebes, daartoe als advocaat/gemachtigde *bepaaldelijk gevolmachtigd* tot het indienen van onderhavig hoger beroepschrift, doet u het volgende meedelen.

Bij uitspraak d.d. 15 januari 2010, verzonden op 15 januari 2010 van de fungerend voorzitter van de Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage, Zittingsplaats Zwolle, Vreemdelingenkamer onder nummer Awb 09 / 9098 (productie 1), is het namens Appellant ingediende beroepschrift d.d. 16 maart 2009 gericht tegen de afwijzende beschikking d.d. 10 maart 2009 van de Staatssecretaris van Justitie onder IND-nummer 9901.09.2001 ongegrond verklaard.

Stadhuisplein 67
 8232 VM Lelystad

Postbus 2156
 0203 AD Lelystad

Tel/fax : 0320-222807
 Tel/fax : 0320-236 805

info@suydersee-advocaten.nl
 www.suydersee-advocaten.nl

Appellant kan zich met de inhoud van genoemde uitspraak niet verenigen en is van oordeel dat zijn beroep gegrond verklaard had dienen te worden.

Reden waarom ondergetekende thans namens Appellant hoger beroep instelt bij uw Afdeling.

Appellant verwijst allereerst naar hetgeen namens en door hem in de eerste aanlegfase en de beroepsprocedure is aangevoerd.

Appellant is primair van mening dat hij in aanmerking dient te komen voor verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van WBV 2007/11.

Het hoger beroep berust op onderstaande grieven:

GRIEF I:

De rechtbank overweegt ten onrechte:

'Eiser stelt dat hij in Nederland wilde blijven. Hij was naar Zweden vertrokken nadat hij in Nederland was uitgeprocedeerd en hem was aangezegd dat hij Nederland diende te verlaten. Naar Duitsland was hij vertrokken nadat hij uit zijn woning in Nederland was gezet. Eiser is van mening dat deze onderbrekingen van zijn verblijf in Nederland hem niet kunnen worden tegengeworpen.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft eiser daarmee nog niet weerlegd dat hij de intentie had om zich in Zweden respectievelijk Duitsland te vestigen. Eiser is immers uit eigener beweging naar deze landen afgereisd en heeft er een asielaanvraag ingediend.'

Appellant legt zich neer bij het oordeel van de rechtbank dat verweerder hem mocht tegenwerpen dat hij de Intentie had asiel te vragen buiten Nederland. De rechtbank miskent echter dat verweerder ten onrechte geen overwegingen in het kader van de inherente afwijkingsbevoegdheid heeft gewijd ter zake van de huisvestingsomstandigheden van Appellant, die volgens hem noodgedwongen hebben geleid tot zijn tijdelijke vertrek. Verwezen wordt naar een uitspraak d.d. 3 september 2009, Awb 09 / 16625 van rechtbank Haarlem (productie 2).

GRIEF II:

De rechtbank overweegt ten onrechte:

'Voor wat betreft eisers beroep op artikel 4:84 van de Awb heeft verweerder op goede gronden kunnen stellen dat het langdurig verblijf van eiser in Nederland, en daarmee de samenhangende omstandigheden, geen bijzondere omstandigheden in de zin van dit artikel zijn, nu lang verblijf reeds een van de elementen is die ten grondslag liggen aan de Regeling. De rechtbank ziet voorts geen aanknopingspunten om verweerders standpunt dat de overige door eiser aangevoerde omstandigheden niet dermate bijzonder zijn dat ze aanleiding geven om op grond van de genoemde bepaling van het beleid af te wijken, voor onredelijk te houden.'

Appellant heeft in beroep geklaagd over het feit dat verweerder niet voldoende is ingegaan op zijn bijzondere, individuele omstandigheden c.q. zijn beroep op artikel 4:84 Awb. Appellant is van oordeel dat de rechtbank ten onrechte niet ingaat op deze omstandigheden en deze als één

groep afwijst en niet voldoende acht om van het beleid af te wijken. Appellant heeft immers niet enkel een beroep gedaan op langdurig verblijf in Nederland.

Appellant is van oordeel dat de rechtbank tot gegrond verklaring van het beroep had dienen te beslissen nu verweerder een te beperkte toetsing heeft gegeven van de omstandigheden die in het kader van artikel 4:84 Awb zijn aangevoerd. Eiser verwijst naar een uitspraak d.d. 17 juli 2009, Awb 08 / 11383; 08 / 11382 van rechtbank Zwolle (productie 3). (Verweerder heeft hoger beroep ingesteld tegen deze uitspraak).

GRIEF III:

De rechtbank overweegt ten onrechte:

'Eisers beroep op het gelijkheidsbeginsel faalt eveneens. De door eiser in dat verband aangehaalde jurisprudentie heeft betrekking op de zogenaamde 14-1 brieven. Daarbij is een ander toetsingskader aan de orde dan bij het al dan niet verlenen van een verblijfsvergunning op grond van de Regeling, zodat reeds om die reden niet kan worden gesproken van gelijke gevallen.'

Appellant heeft in het kader van zijn procedure uitdrukkelijk aangegeven dat in dit geval geen sprake is van een zogenaamde 14-1 brief. Hij heeft echter in het kader van artikel 4:84 Awb een beroep gedaan op schrijnende, individuele omstandigheden.

Ten aanzien van de zogenaamde 14-1 brieven heeft uw Afdeling in de uitspraak d.d. 21 december 2006, ABRvS nr. 2006057954/1 (LJN AZ5171; JV 2007/56) overwogen:

'Dat betekent evenwel niet dat bij die wijze van beoordeling in de per geval genomen afwijzende besluiten niet zou moeten worden gemotiveerd, welke op de feiten van het geval betrokken overwegingen hebben geleid tot het standpunt dat niet sprake is van een schrijnend geval.

(...)

Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen heeft de minister, door in het besluit van 28 september 2005 te volstaan met het standpunt dat die feiten en omstandigheden geen schrijnend geval opleveren, zonder dat standpunt te funderen ofwel op min of meer algemene maatstaven ter invulling van het begrip 'schrijnend' ofwel op een vergelijking van de te wegen feitelijke factoren met die in enigszins verwante zaken waarin het verzoek wel is ingewilligd dan wel anderszins te motiveren dat besluit niet op een deugdelijke motivering doen rusten.'

Appellant heeft naar de aangehaalde 14-1 jurisprudentie verwezen en uitdrukkelijk aangegeven dat hij heeft bedoeld dat verweerder ook in onderhavige zaak – nu een beroep is gedaan op schrijnende, individuele omstandigheden – in het kader van de toets van artikel 4:84 Awb gemotiveerd dient aan te geven waarom schrijnende omstandigheden niet alsnog tot toelating leiden. Appellant is van oordeel dat de rechtbank miskent dat schrijnende omstandigheden binnen het toetsingskader van 14-1 zaken niet anders zijn dan schrijnende omstandigheden in het kader van WBV 2007/11. Immers in deze gevallen vindt tevens een belangenafweging in de zin van artikel 4:84 Awb plaats.

GRIEF IV:

Gelet op hetgeen onder Grief I, II en III is aangevoerd overweegt de rechtbank onder rechtsoverweging 2.15 ten onrechte dat verweerder op grond van artikel 7:3, aanhef en onder b Awb van het horen van Appellant kon afzien.

GRIEF V:

Ten onrechte overweegt de rechtbank op pagina 4, en dictum:

"Gelet op het voorgaande is het beroep ongegrond."

"De rechtbank verklaart het beroep ongegrond."

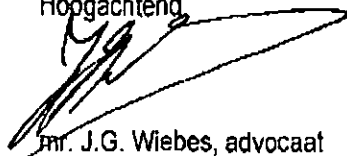
Deze grief mist zelfstandige betekenis en dient in samenhang met voorgaande grieven te worden gezien.

Op grond van het bovenstaande verzoekt Appellant voornoemd u:

I.
de uitspraak van de arrondissementsrechtbank 's-Gravenhage, zp. Zwolle d.d. 15 januari 2010, Awb 09 / 9098 te vernietigen en het beroepschrift d.d. 16 maart 2009 gegrond te verklaren.

II.
Verweerder te veroordelen in de kosten van deze procedure.

Hoogachtend

Mr. J.G. Wiebes, advocaat

Producties: drie

N.B. Afschrift van deze brief (met bijlagen) zend ik heden aan verweerder.